

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1922.-ΕΤΟΣ Δ' ΑΡ. 193

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 30.— Ἐξάμ. δρ. 15

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > 60.— > 30

ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλο-
γραφίας: 30 λεπτά ἢ λέξις δι' ὄλου. Διὰ ποιήματα
καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαιτέραι συμφωνίαι.

⊗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ⊗

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ ΣΤΗΝ ΑΜΜΟΥΔΙΑ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΠΤΑΗΜΕΡΟΥ

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΦΛΕΡΤ

Ο νόμος: Θέλετε, οσεπόνεις, να πιζετε το παγγινίδι του φλέρτ μαζί μου;

Η νέα ε: Ναί, κύριε, αλλά... πρέπει να συμμορφωθώτε προς τους δρους του παγγινιδίου. Και ιδού οι 10 δροι του φλέρτ, όπως τους καθιέρωσαν οι δεσποινίδες της εποχής:

1.—Δεν είνε ανάγκη να είνε ώρατος ο φλερτάρον κύριος. Μπορεί να είνε και άσχημος. Άρκεί να μην είνε κακομύτης ή φουρουριόμην. Δεν χρειάζεται άπαισιότιμος να είνε τός. Μπορεί να είνε άσπαρα μιλιά. Φθαίνει να μην είνε προκοπή ή οσμωτισμός.

2.—Εν καταστάσει φλέρτ ευρισκόμενος μπορεί να όμιλη επί παντός ζήτηματος, εξαιρέσει τού έρωτος. Άπαγορεύονται οι φλογερά έπισητωρεύσεις. Η έρωτική δήλωσις είνε ένα έπισητωρικό τελεσιόγραμμην, το όποτον άπειται άπάντησιν κατηγορηματικην: ένα ναι ή ένα όχι. Άηλαδή το αντίθετον τού φλέρτ, το όποτον συνίσταται εις μακράς και θελκτικώς ουνομιλίας, χωρίς τίποτε το συγκεχυμένον να λέγεται δι' αυτόν. Το έρωτικόν τελεσιόγραμμην έχει βαρείας συνέπειας: τόν πόλεμον (τὸν γάμον ήθελα να γάμω). Τό ποτέ δεν είνε πόλιμος οίτε είσηρή είνε έννοιας είσηρή. Οι φλερτάροντες θυσιάζουν προς τούς διπλωμάτας: λαμβάνοντες ποσόναν να μη φθάσουν εις καταστροφην, (ανάγκη: διακοσμήσασιν) δεν πώνον εν τούτοις να μηκοσούνται δια έμπορικών, δια να μη μένον ποτέ ήσυχου. Άγαπᾶτε τούς διαστρωμένους και λατρεύον τās συνδιασκέψεις.

3.—Επιτρέπεται εις τὸν φλερτάροντα να είνε διακεκομμένος. Άλλά δεν πρέπει να έπωρεθείται τής άξίας του δια να όμιλη διαρκώς περι τού έαυτού του.

3.—Ο λογιτζής δεν πρέπει να όμιλη περι λογιτρίνας, οίτε ο ζωγράφος περι ζωγραφικής κλπ. Αὐτά είνε διαλέξεις και οι διαλέξεις δεν παραμένοντι πέραν μιας έπισητω. Ένθ' ο φλερτάρον είνε ο συμπαικτης μιας διολιχρόν σαιζόν. Η ουνομιλία του πρέπει ν' άναφύεται εις δια και εις τίποτε ουνομιλιών, άνοητός όστι πρέπει να άφήρη να έπιορσούναι έντελώς διαρροητικά από έκταρα τού λέγει. Να λέγη π. χ. «ώραία βραδιά άπόψε» κατά τρόπον όστε είνεσκη με την όποιαν φλερτάροντα να μωρη ή μεταφάση «είθε ζωητομένη άπόψε».

5.—Ο φλερτάρον δέν ν' άρσθη εις τās άλλας γυναίκας. Άν δέν τον εζήλευεν ή πλησίον: μα θα ήτο κατέλληλος μόνον να σέξω;—Να μην άρσθη όμως υπερβολικά, δια να μην ώθησθ ην μεθ' ής φλερτάρον εις ζωντάν ήρδωντάσαν. Αί στενωχοποιίαι τού φλέρτ πρέπει να περιορίζονται μόνον εις στενωχοποιίαν φιλαντίας.

6.—Να μην είνε ελληλάσις και άπαισιτικός. Δέν είνε ποτέ κανείς το άπεισιτικόν φλέρτ μιας γυναίκας. Πρέπει να περιορίζεται εις τὸ νόμιμον του, όστο και αν είνε το νόμιμον.

7.—Όδύμα ταπεινώσεις. Ο φλερτάρον δέν πρέπει να είνε σάν σουλιάκι πού τὸ σέρνον από πίσω. Δέν παρακολουθεί την φλερτέξ του. Πρέπει να βαθύξ εις τήν ιδίαν γραμμην με αυτήν. Τήν βοηθητ να φουρήσ το μαντί της από γκαλαντερίαν, όχι κατά διαταγήν.

8.—Να μην είνε ποδή πνευματικός. Οι άνδρες νομιζον γενικώς ότι πρέπει να θαυμάζον με την έννοιαν των. Πάνη! Πρέπει να είνε ενσυνήτ τός ανήμω δούν άνοητός χρειάζεται δια να φραίνεται ή συμπαικτηία περισσότερο αυτο πνευματικός. Να την παρανίη εις απειμία, να: είνε τοισιζόν, κολακείν, μεθα. Άλλά να μην την κουράξ δια να τον παρακολουθεί την θυμωσιν. Καί τὸ φλέρτ δεν είνε διακοσμιμός. Άλλως τε ο υπερβολικά έξυπνος άνθρωπος άποτελεί πάντοτε κίνδυνον, τόν όποτον οι γυναίκες άποφύγου. Το ίδιο και δια τόν ζήλον: μεταξένός άνεπιτηδόν πού πατει τα πόδια της νάμους του και ένός ποδή έπιτηδόν παραγόντος την έντίποιον χοροδιδασκαλίαν, ύπάσχει πάντοτε ή μέση όδός.

9.—Άπαγορεύεται άστροφή ή ελλοκρίνειν. Είνε βούη έλάττωμα και δεν είνε διακοσμιώδόν. Οίτε πάλιν υπερβολική άδωφορία. Ποέπει ή φλερτάροννα να κατέχεται από τὸ εξουσιόν του φρόνον ότι πιθανόν και να «τοιμηθή», ν' άκαλόγη δηλαδή την ζωνή της. Όταν πάλιν κανείς είνε ποσώς με σεβίδια άντι ζημιών, δεν κινδυνεύει να χαση παρά μόνον σεβίδια. Καί ή συγκλίσις είνε ποδή άνωτος. Τούτο δεν σημαίνει ότι ο φλερτάρον ή ή φροσύνη πρέπει να πηγαίνον αποκεκλιμένως για γάμον. Να τον φοβούνται άλλως ός ένα επ κίνδυνον έρδον.

10.—Τέλος, τὸ φλέρτ είνε σάν μια θεατρική σκηνη την όποιαν παίζον δύο μόνον ήθοισοι εις

το προσκήριον, ένθ' οι κομπάρσοι τούς παρακολουθόν άλλως από τα βάθη της σκηνης. Όταν ο οίλος σας τελειώση, κύριε, πρέπει να ξεροτε ν' άποστρέψετε εγκαταλείποντες την θέσαν σας εις τούς άλλους οίλους δια να συνεχισθή ή παραστάσις. Καί ν' άποχωρεíte ήθως και ένοσήμως από την κατεχομένην θέσαν χωρίς να ζητείτε ούτε προσσκήριον, ούτε άποζημιώσεις.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΠΟΥ ΜΙΛΕΙ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ
Άμα περάσουν λίγα χρόνια, οι γέροι τών δύο ήμισοφαιριών θα κουργασουνε άπ' την εισηρη και θ' άρχίσουν να φωνάζουν ότι ο πόλεμος κατέστρεψε άνοητους. Από τα δύο στρατώσσα θ' ακούγονται οι φωνές της πολεμοχρηούς και άσυγκρατήτως φιλοπάτριδος γεροσύνης: Ο θρημμός του δικαιοσύνη, τα έντιμα ιδεώδη, ή άπελευθέρωσις των ούλων άβελών, το δικαιοσύνη της αυτοαδελφώσεως τών λαών, ή φιλετάτη πτρις, κτλ. κτλ. Όλα γνωστά.

Και ένθ' θα πλύνον το ζεστό φασοκόμηλόν των με καλοδουλωμένες τής άρδεις των, θα κρημαζούν ήρωικάς: «Τό ένθους θα πολεμημη μέχρις έσχάτων. Χρός μας είνε να χυσιμεν και την τελευταίαν γαίδια του αίματος μας, να θυσιάζωμεν και τόν τελευταίον όβρολον μας. Δέν θα φερσώδμεν οδόςμάς θυσιαις. Ζήτω οι γεροί ήρωές μας πού πάνε να σκοτωνθουν. Τιμή και δόξα εις τούς πλείοντες ύπερ Πατριδος. Έμπρός, παιδιά!» Όλα δέ αυτά τα ένθουσιώδη λόγια, μεταφραζόμενα εις τὸ άλογοστον, σημαίνουν, ως γνωστόν: «Η δίοι να σωθώμε ή δίοι να καθήτε.» Καί θα καταστράωνν τα μεγαλοφα στρατηγικά των σχέδια έκάνω στα τραπέζια των καφενείων, και θα χτυπούν γυναίσις της μαγούδας των επί τών πεσοδωρών και δεν θα κρατείται το πολεμικόν μένος των.

Άλλά τότε θα γίνη και πού δεν θα τὸ περιμύον.

Οι νέοι θα δηλώσουν στους γέρους ότι δεν πάνε να πολεμήσουν, συμμορφούμενοι προς την προίμια πού λέει ότι: όποιος σπάει τα ποτήρια έκείνος τα πληρώνει. Καί θα προβούν εις την έξήξ άνακοίνωσιν. Ιον. Όκοιος θέλει τόν πόλεμον, αυτός πρέπει να πολεμήσ.

2ον. Ο πόλεμος γίνεται στο μέτωπον και όχι στα καφενετα.

3ον. Οι νέοι, λόγω τού παροραροδότου οεβασμου, παραχωρούν τās έν τώ μεταξή θέσεις των προς τούς γέρους.

4ον. Στην πρώτη γραμμή της μάχης θα σταλον οι έκ 60 ετών και άνω, ως και όσοι πάσαν άπό ρεσματισμών, ασθματος, πρεσβυπίας κλπ.

5ον. Η έφρδεσία θ' άποτελεσθή από τούς άγοντας ήλιους 50 μέχρι 60 ετών.

6ον. Όταν δλο αυτό τὸ άνθος τού Έθνος εζειτωθή, τότε οι νέοι θα ύνογαψουν την εισηρη, θ' άνεγείρουν μερικώς άνδριάντας και θ' άπαγγέλων ένθουσιώδεις λόγους.

7ον. Καί τᾶρα, έμπρός γέροι! Η άποφασιστική αυτή στάσις τών νέων, θ' άνησχηση ποδή τούς γέρους και θα τούς κάμη ν' άναπτύξουν τόν δραστηριότητά των προς κατασίωσιν του πολέμου. Μετ' άλλων θα άναγγελθή ότι έπρόκειτο περι παρεξηγήσεως, ότι οι άφορητα τούς πόλεμον έσομαιώθησαν και ότι ο πόλεμος δεν θα γίνη. Τότε οι γέροι θα κάτσουν άσάξ ένα παντός στ' αυτά των. Οι νέοι θα έπιστρέψουν στους έρωτάς των και στις δουλειές του.

Και από κείνη την ήμέρη ο κόσμος θα ήσυχάση επί τέλους.

Ο κ. ΚΡΟΝΟΛΗΡΟΣ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Διψώ! Τά χείλη μου ποδοθν φιλή μονής καρθένας, να πάψουν πόνοι άλαργίνια, να βρω χαρές χαμένες. Όμοος τού κάκου! Έγάθμην με τὸ χαμό της μέρας όδες μία νύχτα έπλιστα έλλιπας ταιριασμένες. Άθήναι Νίκος Μ. Νικολαίου

ΕΡΩΣ ΧΑΝΟΥΜ

Μου τὸ διηγήθη ένας αξιοματικός: Της πρώτης μέρας πού μπήκε ο στρατός μας στην Κιουτάχεια, κάθε κρωί πού εβγαίνε άπ' τὸ κατάλυμα του για να πεί στην ύληρεσία, έβλεπε σ' ένα παρόθυρο τού άντικρυνου σπιτιού μια ώραιωμένη χανούμισσα να τόν κυτάξη με φλογερά βλέμματα πόθου. Ήταν προφανές ότι της άρεσε τή; χανούμισσας και έφτανε να μορεση να την κλησιάση για να τού παραδοθή. Άλλά δεν έκρόφτανε ούτε ένα νόημα να της κάνη, ούτε τὸ μάτι να της κλειση, γιατί άμωσος σχεδόν κίω άπ' τὸ ώραιο κεφαλή ένεφανίζετο στο παρόθυρο ή φαρούσική μορφή ενός άπαισιού γέρου τουρκιά, ο όποιος άρκαζε τη χανούμισσα άπ' τὸ χέρι και την τραβήδες βίβονα μέσο.

Η φοδρα του αξιοματικού μας, τόν όποτον άξ όνομασομεν Πέτρο, έγαίνον έκείνου τού γέρου δεν πευγίραφεται.

—Ποιος είνε αυτός ο γεροφαφούτης πού μου χαλάει τής δουλειές!

—Ρώτησε κ' έμαθε: Ήταν ο άντρας της. Καί την εζήλευε τόσο, όστε δεν εβγαίνε καθόλου άπ' τὸ σπίτι να να τινε φυλάη. Άλλά και όσοκις ελγε καμιά έπέγουσα δουλειά να βγή, την εκλείωνε μέσο, κ' έδινε τὸ κλειδί σε μια έμπιστη γρηά σκαβα του. Κοντά δέ ο' αυτό τὸ έλατωμα της ζήλειας, ήταν και τρομερά φυλάργυρος.

Όταν έμαθε αυτό τὸ τελευαίκο έλάτωμα τού ο αξιοματικός, έσορσθησε ένα έξυπνο κόλπο: Πήγε και βρήκε ένα φίλο συνάδελφο τόν τόν ύπολοχαγό Κώσκα και τού έδωκε μια μουσική όδηγη, δια της όποιας δέν καταρθόλετο ν' άποκαρυνθή ο γέρο ζηλιάτης μια δυά ώρες άπ' τὸ σπίτι του, για να μωρησι να μη ο Πέτρος μέσο.

Ο ύπολοχαγός εδύτηκε να προσφρή αυτή την εκδούλευσι στο φίλο του, και συμφώνας προς τής όδηγίας πού ελγε λάβα από κείνον σε λίγο πήγε και γυνησε στην πόρτα τού σπιτιού της ώραιας χανούμισσας. Πίσω άπ' τὸ κάρσι της πορτας ένεφανισθη ή άπαισία μορφή τού συζύγου της.

—Τι θέλετε; ρώτησε δύσπιστα τόν ύπολοχαγό. —Βρήκα ένα πορτοφόλι με πενήντα λίρες μέσο, απήγγησον ο Κώσκα, βγάνοντας άπ' την τσέπη του ένα καυ πορτοφόλι. Κι' έπειδή τὸ βρήκα ακριβώς έδω έξω άπ' την πόρτα σας, ύποσώτω πως πιθανόν να είναι δικό σας και ήρθα να σας ρωτήσω.

Τα ματια του γερου φυλάργυρου εφωτισθη από τη φιλοχρηματία και όχιως να διαστάση καθόλου, όστε να ύποκρινέται, απήγγησε: —Ναί, Ναί... δικό μου είνε... Μουσκες άπ' τὸ παρόθυρο κ' ακριβώς αυτή την στιγμή έκάτεβα να τὸ πάρω. Δόστε μου τ.

—Μή βιάζεστε, ειπε ο Κώσκα, κ' έβραλε κάλι τὸ πορτοφόλι στην τσέπη του. Σας πιστεύω οι έλληνοι νόμοι με ύποχερώνον να τὸ καταθέσω στην άστυνομία κ' από κεί θα τὸ παραλάβετε σείς. Άν θέλατε μάλιστα, μοροθύμε να πεταχουμε μια στιγμη στην άστυνομία, να γίνη τὸ πρωτόκολλο τής παραδόσεως και να πάρετε τὸ πορτοφόλι με τήσ πενήντα λίρες.

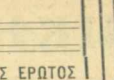
Ο γέρος έδίστασε λίγο μεταξυ ζήλειας και φιλορηματίας. Άλλά τὸ ποσόν ήταν γενναίο και λυπόταν να τ' άφήση να πεί χαμένο. —Πάμε, ειπε. —Πάμε. Άλλά πρέπει να πάρτε και ένα μάναν άνθροπό σας μαζί, γιατί χρειάζεται κανέναν άνθροπό στο χέρι.

Ο γέρος έδίστασε πάλλ. Ο περασμός όμως τού χρηματός ύπαισίουσε για δεύτερη φορα και φώνασε την έμπιστη ύπερθερία του να τόν συνοδεύσει. Μετ' άλλων δέ και οι τρεις έτραβήσαν για την άστυνομία, ένθ' ο Πέτρος περιχαρής έμπεινε στο σάντι της ώραιας χανούμισσας, όπον κέρασε στην άγκαλιά της μια άληγομένητη όρα.

Έννοείται ότι στην άστυνομία ο ύπολοχαγός Κώσκας εύκολα άπέδειξε ότι τὸ πορτοφόλι δεν ήταν τού γέρου αλλά δικό του, και χωρίς νύχη σκοπό να τού κάμη κακό, κατήγγειλε τόν τούχοκο επί ψευδείς βεβαιώσις, πρῶτα τὸ όποτον έπέτρεψε στο φίλο του Πέτρο ν' άπολασθή δυά τρεις φορές άκόμα τα δέληγρητα της ώραιας χανούμισσας, όσπαν να διευθετήθη ή ύπόθεσις τού πορτοφολιού. Μ.ΣΤΗΡΙΟΣ

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

ΤΟ ΑΓΚΑΘΙ

Ήταν ο κομορένης τού Γιάγκου ο όποιος ερχόταν να πει στη Μαγδαληνή ότι ένας κύριος θέλει επειγόντως να μιλήση στον κύριο ντὲ Βαλφλόρ.

—Που είνε αυτός ο κύριος τᾶρα; ρώτησε ή Μαγδαληνή. —Έδώ, στο σαλόνι.

—Καλά. Πέστον ότι ερχομαι άμέσως. Σε δυά λεπτά άφισε τὸ γιατρό μόνον στην κάμαρα τού Γιάγκου και κέρασε στο σαλόνι και βρόθηκε μπροστά ο' ένα κύριο με ύφος σοβαρό, με ρεντιγκότα κλειστή, πού της έφρανησε σάν δικαστικός.

—Ελγε, κυρία, να κάμω μιαν ένδιαφερόσαν άνακοίνωσιν προς τόν κύριον Ιωάννην ντὲ Βαλφλόρ, ειπε ο άγνωστος. —Κύριε, απήγγησε ή Μαγδαληνή, ο κύριος ντὲ Βαλφλόρ είνε στο κρεβάτι και ποδή άμφιβάλλω αν είνε εις θέσιν να σας άκούση... Τι λέω; Είνε άπολύτως άδύνατον να τού μιλήσετε άπ' εύθείας. Άλλ' αν αυτό πού έχετε να τού πειτε, μοροθετε να τὸ έμπιστευθήτε σε μένα, άνακριβάω έγω να τού τὸ άκούωώσω.

—Άλλο, κυρία... —Οι μοροθετε να μου πειτε ότι δήποτε. Ο κύριος ντὲ Βαλφλόρ δεν έχει μουσικά άπάντησι μου. Είμαι ή... έρωμένη του.

—Θεί μου! Άφου δεν είνε δυνατόν να ιδώ τόν κύριον ντὲ Βαλφλόρ, θα σας άνακοινώσω, κυρία, τὸ πρᾶμα και σείς θα εχετε την καλοσύνην να τού τὸ διαβιάσετε όσο τὸ δυνατόν ταχύτερον. Έσπληρό τὸ καθήκον μου: Είμαι ο κύριος Μαρκίς, συμβολαιογράφος, Βασιλική όδός, αριθμός 15. Είπα την ταμήν άπό πολλών ετών να είναι ο συμβολαιογράφος: και να διαγερωθώ την παρουσίασιν τού Δουδοβίκου Γάστονος-Φρανσουά ντὲ Πέρος. Άρμον συμπληρώνεται όκτώ ήμέρας άπό τὸ άείμητος αυτού άνθροπος άπέθανε εις την έν Φοντανεμπλό Ιδιοκτησία του. Οι κληρονόμοι τού μακαρίτου δεν έθεωρήσαν καθήκον να προσκαλέσουν τόν κύριον ντὲ Βαλφλόρ εις την άποσφραγισι της διαθήκης τού μακαρίτου ντὲ Πέρος, όστι δεν είναν στενήσ συγγένεια μετ' αυτού. Η διαθήκη ήνοιχθη εις τὸ συμβολαιογραφείον μου, όπου έλάβωμεν γνώνων τών τελευταίων θελήσων τού μακαρίτου, άφου εζηρήθωσαν προηγουμένως ότι ούτε εις τὸ Φοντανεμπλό ούτε εις την έν Παρισίους οίλιαν του, ούτε άλλου ποθενθα ελγε άφίση να εστινη διαθήκη. Κατά συνέσειαν ή διαθήκη την όποιαν ελγε έμπιστευθη εις με είνε ή μόνη έχουσα νόμιμον άξία. Καί αυτό άκούσθ ήθελα εδᾶ ν' άνακοινώσω, ότι δια τής διαθήκης του εκείνησ το άείμητος Πέρος άφίγη τόν κύριον ντὲ Βαλφλόρ άποκεκλιμένον κληρονόμον όλοκληρόν της περιουσίας του. Ήιοι έννεακοσίων χιλιάδων φράγκων, κυρία.»

Η Μαγδαληνή εις τὸ άκουσμα τού άγγελόματος αυτού και ίδως τού ποσού έμεινε σάν κερανόπληκτη. Ένώμισε πως όνειροείσται. Υστερα έφροβήθηκε μήπως ελγε άπέναντι της κανέναν άπατεώτα.

Ο σοβαρός όμως τόνος, ή έντιμος έμφάνισις και τὸ έπισοπήριον πού της ένεγχείρισε ο συμβολαιογράφος, δεν μοροθύναν να τής έπιτρέψουν καμιά άμφιβολία.

Και πάλι όμως δέ μπόρεσε να συγκρατήση την εκπληξί της και, χωρίς να τὸ θέλη, άφισε να τής διαφύγη αυτή ή λίγο άφελής έρώτησις: —Τούλάχιστον είνε άλήθεια, κύριε, αυτά πού μου λέτε;

Για μια στιγμή ο κύριος Μαρκίς έθεώρησε τόν έαυτό του προσβεβλημένον άπ' την έρώτησι αυή δια της όποιας έτίθεντο έν άμφιβόλο οι λόγοι του και ή καλή του πιστις.

Έπειδή όμως ήταν άνθροπος ποτέ δεν εχανε την ψυχραιμία του, κατώρθωσε άμέσως να καταλάβη ότι μια τέτοια όπότομη ετήσις ήταν φρονικό να παρανεύνη τόσο, μια γυναίκα ιδίως, όποτε να μη μορη ν πιστέγη ενδώς ες άρχής συν' αυτή της. Είθε άλλως τε και την ειλχοινή χαρά και συγκλήσι πού εζέφεραζαν τᾶρα, άφου κέρασε ή πρώτη εκκληξίς, τα μάτια της Μαγδαληνης, και ήροκέθη να πει άπαθώς.

—Κύριε, σας άφήνω την κάρτα μου. Έδαρσεσθησεν να άνακοινώστε εις τόν κύριον Ιωάννην ντὲ Βαλφλόρ ότι είμαι ες όλοκληρόν εις τās διαταγās του.

Και ο συμβολαιογράφος έτοιμαζόταν να φύγη, όταν ο γιατρός έπροβαλε στην πηρή του σαλονιού. Έχαίρεττες τόν κύριο Μαρκίς και ειπε στη Μαγδαληνή: —Άγασπη κυρία, μια αισθητή βελτίωσις εζειδηλώθη αυή τη στιγμή στην κατᾶστασιν τού ν. ντὲ Βαλφλόρ. Άτέλαβε τᾶς αισθησείς του, δυσοείσεται λιγάκι άκόμα να μιλήση, αλλά τὸ πρώτο βήμα προς την καλλιθέρεσις είνε. Κι' έλπίζω ότι δεν θα σταματήση ες έδώ. Τώρα σας άφήνω. Η συμβουλή μου όμως είνε να μην τού μιλήσετε, για να μην τόν κουράσεισε. Δυσκολεύεται ποδή άκόμη να μιλή.

—Άκούει όμως και καταλαβαίνει, ειπε τὸς λέγε; —Έξ' όλοκληρόν, μαμάμ.

—Όστε μοροθ να τού άναγγείλω αυτὸ πού ήθελε να με πληροφωρήση ο κύριος άπ' έδώ; ειπε ή Μαγδαληνή δείχνοντας τὸ συμβολαιογράφου.

—Αν είναι ποδή σοβαρό, όχι! απήγγησε ο γιατρός. —Μιά μεγάλη χαρά!

—Μην τού πειτε τίποτε. Καί ή μεγάλη χαρά καθώς και ή μεγάλη λύπη μοροθουσε να τόν σκοπώσ.

—Άχ, τί οκλήρωσε πού εείθε, γιατρέ!

—Έλάτε, κυρία... φωνήε λίγο λογική! Έχετε δλο τόν καιρό μπροστά σας, όταν γίνη καλό, να τού πειτε ότι θέλετε. Έπί τού παρόντος τὸ πρᾶμα είνε επικίνδυνον. Άλλ' αν είνε έκείγον αυτὸ πού θέλετε να τού πειτε, θα σας βοηθήσω έγω. Θέλετε; Πάμε μαζί στο κρεβάτι του κ' άρχίστε να τού μιλάτε. Κι' αν ιδώ ότι συγκινείται ποδή, σας στα ματω.

Όραία! όραία! πᾶμε, εφώνασε ή Μαγδαληνή χτυπώντας τα χείρια της από χαρά.

—Άλλά περι τίνας πράκειται, σας παρακαλώ; ρώτησε ο γιατρός. —Εκληρονομήσε μια μεγάλη περιουσία και αυτὸ ήθελε να τού άναγγείλω ο κύριος συμβολαιογράφος. Θέλ' χορηγέ τᾶς, όστε είμαι βεβαία ότι θα τού κάμη καλό, αν τι κάω.

Και άνυπομονη να μεταδώση τὸ χαρμόσυνον άγγελμα στον άγαπημένον της, άρκαζε τὸ χέρι τού γιατρού και τόν κωρούσε προς την κάμαρα τού πληγωμένον, λέγοντας: —Έλάτε, πάμε μαζί να τού τὸ πούμε.

Έσταμάτησε μια στιγμή για να συναμολογήση τās σκέψεις της και άμέσως εζηρολούθησε:

—Κι' αν σταματᾶ ή γλώσσα μας, να φλυσοθν μονάχα τούς τα μάτια μας, τα χείρη και ή ζωη μας να καλύ άπό τὸ χυδι στο φίλο. Να βρισκο τὸ έλάτωμα του και να μου άσορη ν' άρσιξη τὸ δικό μου και να τ' άγαπή. Ναίαι πιστός, άληθινός. Τό πρώτο ψέμα μου θα πει, όσο μικρό και νάνα είναι, μεγάλο σάν την άπιστις. Νάχω τυφλή πεσοίθησι ο' αυτόν κ' αυτός τυφλή έμπιστοσύνη. Κι' αν με ίδι σε άλλο άγκαλιά να πει πως είνε ψέμα, κ' αν τόν ιδώ έγω να κλαψω για τὰ μάτια μου, πού με γελούν, κ' όχι γι' αυτόν. Κι' αν καμιά μέρα σκοτεινί ήνεσ οισμός γραμείση τὸ κολάτι της άγάπης, να κλείσουν τα ματια μου για πάντα. Άφου δεν θα τόν βλέπομν, τί άλλο θέχουν να ιδούν;

Εοώσπισε και ή φωνή της εκλύοσε άκόμα σάν μουσική στην άκούη.

Δέν έτολομυσε να τής πει μια λέξη. —Κοινοποιεί...δεν είν' ετσι; ειπε ή Δώρα πού ήξερε τούς άντρες. —Άποκαλύψτε... ειλεον εκείνος. —Α...όχι τραγικά. Τι καινούργιο έμάθατε; —Πως έζορετε να άγαπάτε. —Δεν θάμαι ή μόνη βέβαια. —Για μένα εισιε ή πρώτη. —Δεν τὸ πιστεύω. Έσείς, πού άγοπήσατε τόσες φορές και έγνωρίσατε τόσες γυναίκες; —Έγώφορα κολλές, μα δεν άγόπησα καμιά.

Κύριε Τόνη... προσοχή... μη μου σεοβίρετε κομμιά έρωτική έξομολόγησι.

—Είσιε ποδή κακό. Δέν κάνετε καλά να με μεταχειρίξεσ' ετσι. —Έθωμάσατε. —Δεν είναι θυμός, ένα παρόπονο. —Άλήθεια, σας έπρόσβαλλε. —Όχι. Μου κάμετε κατ' χειρότερο. —Για πέστε το. —Είνε άγνή. Έγχορμύσατε κάτι πού τᾶρα πιά δεν διορθώνεται. —Α... τι καλά! Τό λέτε άλήθεια; Δέν έξορετε τί χαρά αισθάνομαι όταν γι' εκείνη. Έτσι μονάχα εκδιόκησται.

—Κοινοκείται κανείς στον κτιστή, εις στους άλλους. —Πιστιση για μένα είνε ο άντρας. —Κοίμα σε' έντερο πού μου περιγράφατε. —Τὸ λέτε και σείς; είν' ένα έντερο. Σή γή δέ θα τὸ βρω. Πρέπει να τὸ ζητήσω σε κάποιον οφθαλό.

—Κίσιε υπερβολικά. Άκούστε μ' έμένον. Δέν γνωρίζετε τούς άντρες. —Καί πάλι σας λέω να προσέξετε. Έγω σας εκτιμώ. Δέν ήθελα να ιδώ ένα γλυστονήμα σας.

—Δέν τὸ φοβόμαι. Έγω κ' έγω τές πεσοίθησις μου. Μια γυναίκα σάν εδᾶς μοροει να δημιοφρήση έναν άντρα. Μ' όδες της ποικιλίες πού έχομε στο χαροκτηρη και τα έλατωματα, είμωσε δλο από πηλό. Άρκεί να βρεθη ή κλισίτη. Τι όρα είνε; Μην είν' άγνά; Έγω κ' έγω ή θεορία μου. Είνε άδικο να νεκικεύεται της κρίσεως σας. Στάν έρωτα δεν μοροθετε να πειτε «ο άντρας» ή «ή γυναίκα». Κάθε άντρας και κάθε γυναίκα έχει τή δική του άτομικότητα και διαφορετικό τρόπο ν' άγαπή. Είπα στο Κάιρο ένα φίλο κωνταριένο με μια θαυμασία γυναίκα. Ήταν ένος άνθροπος άδιαφορος για τή γυναίκα του, την άπατούσε φανερά και σχεδόν την έκπερφορούσε. Έκείνη τόν ύπερε ποή ίωση να τόν έμυσούσε. Τού έμμε δυος πιστι αν και ήταν έμμορση. Κάποτε ένα αυτοκίνητο ή σκότασε. Θα τὸ πιστέψετε; Ο άνθρωπος αυτός δεν μπόρεσε να ύποφρή τὸ χαμό της. Σε δυά τρεις μήνες πέθανε. Καί όσοι τόν γνωρίζομε μοροθύμε να τὸ βερβαϊόσωμε. Πήσαν άπό τήν άγάπη. Αυτός ήταν ο δικός του τρόπος ν' άγαπά.

Μήπως νυστάζετε; —Λιγάκι. Δέν πειράζει, εζηρολουθίσατε. —Θέλετε να μωθύμε; —Όχι, τελειώστε. —Αὐτά δεν τελειώσω ποτέ. —Μά μου φαίνεται, πως κάτι θέλετε να ειπτε και δεν τὸ είκατε άκόμη. Τό περιμένω. —Βοηθήσατέ με' δε θυμάμαι. —Καί τās γχορμύσε...Τ' ήταν αυτό; —Με δσα ειπατε προτητερα έθεμελιώσατε μες στην ψυχή μου μιαν ένέκσιση, άλήθεια γοητευτική. Πως εσιε μια έδαορητική γυναίκα. Έχετε την όμμορफी, τὸ πάθος, τή φρόνησι, τήν πιστι. Έξορετε τί σπάνιο είναι να βροθουν δ' αυτά μαζί; Μπροστά σας, με μια πινελο εβρυσαν έμέσως όδες ή μορφή τών περασμένων χρόνων πού ήσαν κᾶπως όχρα γχορμύσεσ στην άνήμνησιν μου. Γυνοίκεσ εφήμερος, περαστικές, έλεφερές, σάν πνευαλιδες, πού μόλις της άγγιξεσ λύνοντες στο χέρι σου. Με τής γυναίκες αυτές ή ζωη περιγ' λίγο γοργά με δεν αφήνει πίσω της πορά τὸ θλιβερό κενό. Ένθ' έσείς...

Η Δώρα τόν εκύτωσε καρξένα και τού ειπε με τὸ αινιγματικό χαμογέλο της. —Τι λέτε; Θα μοροούσατε να μ' άγαπήσατε; —Α... προχωρείτε λίγο άπότομο. —Πέστε μου λοιπόν. Θα μοροούσατε να μ' άγαπήσατε; Ο Τόνης έπαύθη μια στιγμη να καταλάβη αν μιλή σοβαρά ή τόν ειρωνεύεται. Έπειτα ειπε: —Δέν έβροθ...για σας δεν έξερ. Άλλά μια γυναίκα σάν εδᾶς, ίσιως την άγοπούσα.

—Να ή σταθερότης σας. Τη βλέπετε; Σε μια βροδυά άλλάξατε μια γνώμη πού την είχατε τριάντα δύο χρόνια. —Πανιάσθε. Ποτέ δεν ελγα γνώμη πως δεν μοροθ να άγοπήσω. Για τὸ γάμο ειπαμε μονάχα. Άλλ' αυτὸ είν' ένα ζήτημα... —Έγω όμως, τόν δίοκομω εκείνη, σας τὸ λέω καθαρά: δεν θα μοροούσα ν' άγαπήσω έναν άντρα σάν εδᾶς. —Δέν τὸ έξορετε αυτό. —Πως; —Η άγάπη κυβερνᾶ, δεν ύπακούει. —Όχι δά τόσον έγωισμός. [Άκολουθεί]

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΜΜΑΤΑ
ΕΝΑ ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Του Pho-Lu-Tsing

Τὸν καιρὸ πού βασιλεῖα στήν Κίνα ἦταν ὁ Γιού-Τσού, ἕνα μικρὸ μοναστήρι βρισκόταν στήν δόξα του. Ὅλες οἱ γυναῖκες τοῦ τόπου ἔτρεχαν σ' αὐτὸ γιὰ νὰ εὐλογῆσουν τοὺς γάμους πού ἡ καλὴ θεὰ Φά-ρά-τσὸ εἶχε κάνει ἀγώνους.

Οἱ Βραχμῶνοι κολόμενοι ἐκαλοῦσαν αὐτὴν τὴν ἀπαρηγόρητη γιὰ τὴν στεριότητά τους γυναῖκες. Κι' ἀφοῦ ἔκαigan ἀφθονο λιβάνι μπροστά σὸ ἀγάλμα τοῦ Φό, τὸ θεοῦ τῆς γονιμότητος, ἐδιπλοκλείδωναν μιά μιά σ' ἕνα στενὸ κελλί καὶ τῆς ἀφίνας κλεισμένες ἐκεῖ ὅλη τὴ νύχτα. Ἐνάς πιστὸς ὑπερέτης κοιμόταν ὡς ἅπ' τὴν πόρτα. Τὴν ἄλλη μέρα οἱ προσκυνητὲς ἔξαγαρῶσαν στὰ χωριά τους, χαρούμενες στήν ἐλπίδα ὅτι γλήγορα θά γίνουν μῆτρες. Κι' ἡ ἐλπίδα πάντα ἐβγαίνει ἀληθινή.

Ἦρθε ὁμως ἡ μέρα πού ὁ βασιλεὺς προσκάλεσε τὸν Χαγκ Σου γιὰ κυβερνήση τὸν τόπο. Κι' αὐτός, πού ἦταν ἀνθρώπος τίμιος καὶ προκομμένος, ἀμέσως ἐποίησε ἐπιτήρησι πῶς κάποια βαγανοντιά γινόνταν σὲ κεινὸ τὸ μοναστήρι. Δίχως νὰ χάη καιρὸ, πήγε σὸ μοναστήρι καὶ ἔξετασε μὲ τὰ μάτια του ὅλα τὰ κελλιά πού ἐκλείναν τὴς γυναῖκες. Δὲν ἀνακάλυψε ὅμως ποθενά οὔτε καμμία ἀπόρητη πόρτα, οὔτε πιάθυρο, οὔτε πώκα. Ὅλα ἦταν θεόκλειστα, τόσο πού οὔτε ποινῆ δὲ θά ἔπροσβλεπε νὰ μῆν κεῖ μέσα.

Μὰ ὡς τόσο καὶ πάλι δὲν ἠσύχασε, μόνο ἀπόφασις νὰ κάνει μιά ποινῆ, γιὰ νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια. Μὲ τὸ σκοπὸ αὐτὸ, γυρίζοντας σὸ καλλιὰ του, πήγε καὶ βόηκιν τὴν καλλίτερη παλλακίδα του, τὴν πεντάμορφη Φί-λου-ντό, πού ἔδειλε νὰ πῆ: ἡ γλυκοκαλιὰίστρα γυλιάντρα. Τὰ μάτια τῆς ἀτραφαν ὡς κάρβουνα ἀναμμένο, τὸ δέμα τῆς ἐθύμιζε τῆς γλωμορῶδους καμέλης, ἡ κορμοστασιά τῆς ἦταν λίγη σὸν τῆς ἴσας καὶ τὰ μικροκαμωμένα πόδια τῆς ἄν τοῦ χρόνους λιτοῦς.

Ὁ Χαγκ-Σου τῆς εἶπε τὸ σκεῖδιό του: Ἡ Φί-λου-ντό θά ντυνῶνται ὡς γυναῖκα τῆς φτωχοκόρης, εἶσαι πού νὰ μῆν τὴ γνορίζη κανεὶς, καὶ θά πῆγαμε σὸν φημισμένο μοναστήρι νὰ περάσω μιά νύχτα σ' ἕνα κελλί. Ἡ ποτὴ σκεῖδα τῆς θά κοιμόταν ὡς στήν πόρτα τοῦ κελλιοῦ. Κι' ἡ Φί-λου-ντό, ὅλη τὴ νύχτα, δίχως νὰ κλείνη μῆτι, θά παραμένει νὰ ἰδῇ καὶ νὰ κοιμηθῇ ὡς καὶ ἂν γινόνταν. Θά πλάγιασε σὸ κρεβάτι τοῦ κελλιοῦ, ἀφοῦ ἐβγαίνει ὅλα τῆς τὰ ρούχα ἐξὸν ἅπ' τὴ μενεξεδένια ζώνη πού ἦταν τότε συνήθειο νὰ φορῇ κάθε τίμια γυναῖκα στὴ μέση τῆς, κατάσαρκα. Κοι κοντὰ σ' ὅλ' αὐτὰ μόλις ἐπλάγιασε, ἡ Φί-λου-ντό θ' ἄλειβε τὴ γυλιαιτερὴ κοιλιά τῆς μὲ μιά τριανταφυλλένια ἀλοιφή.

Ἐταί κ' ἔγινε. Ἡ Φί-λου-ντό φόρεσε φτωχικά ρούχα, πήγε σὸν μοναστήρι, καμώθηκε πῶς ἦταν νύφη σὸν ἴδιον καὶ ἔλαβεν τὴν ἐπιστολήν οἱ πατέρα. Κι' οἱ παπῆδες τὴν ἐκλείσαν σ' ἕνα κελλί.

Ἡ Φί-λου-ντό ἔκαμε ὅ, τι τῆς εἶπε ὁ ἀφέντης τῆς, κ' ἔμεινε ὡς καὶ ὡς ἀγνοῦσα, δίχως ν' ἀκούση τίποτα. Τὴν ὥρα ὁμως πού ὁ παπῆς ἐκλείνε τ' ἀποκαμωμένα βλεφαρὰ τῆς, ἀκούσε ἕνα τρέξιμο ἀνάλαφαρο, τρέξιμο ἐξέλου. Καὶ προσεὶ νὰ περάσῃ π' ἄλλη ὥρα, ἡ Φί-λου-ντό, εἶδε νὰ ἀνασηκωνετο σὸ πλάτωμα τοῦ κελλιοῦ τὸ σκεῖδιον μανθῆς μουσικῆς καταπατήσ καὶ νὰ προβάλλῃ ἀπὸ μέσα τὸ κεφάλι ἐνὸς καλόγερο, πού γλύστερησε οβέλτα σὸν πλευρὸ τῆς.

Ἡ Φί-λου-ντό εἶχε ἀπόφασι ν' ἀντισταθῇ, μὰ ὁ καλόγερος ἦταν τόσο χαδιώτης, τόσο θεόμιος, τόσο ἀνυπόμονος, ὡστε δὲν τῆς ἔκανε καρδιά νὰ τὸν ἀποπέσει καὶ δέχτηκε τῆς ἀγάπης του πολλὰς φορές ὅλη τὴ νύχτα. Δίχως νὰ μωροῖ μὲ σὸ σκοτάδι νὰ διακριθῇ τὸ πρόσωπὸ τῆς.

Τὸ πρῶτο πρῶτο, ἀνιπόμονος νὰ μάθη, ὁ Χαγκ-Σου, πήγε σὸν μοναστήρι καὶ διέταξε νὰ π' οὐσιασετὸν μπροστά του ὀλόγυμνοι ὅλοι οἱ καλόγεροι. Ὁ πρῶτος πού ἐπαρουσιάστηκε ἦταν ἕνα ἀμούστακο καλόγερακι, εἶκοσι χρόνων καλλιμάρι, πού ὀμορφο καὶ νεροπλάδι ὡς κοπέλα. Κι' ὁ Χαγκ-Σου εἶδε σ' ὄλο τὸν κόσμὸ σημάδια τριανταφυλλένια, ὅμοια σὸν χῶμα μὲ τὴν ἀλοιφή ποῦχε βάλει στήν κοιλιά τῆς ἡ Φί-λου-ντό. Στὴ κορμιά τὸν ἄλλον δὲν εὐρήθε τέτοια τριανταφυλλένια σημάδια, εἶδε ὁμως τῆς κοιλίης ἐπὶ ἄλλον νῶον κολόμενον λευκασμένους ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Κι' ἦταν οἱ λέκτες αὐτοῖ μενεξεδένιοι, κ' εἶχαν μείνει

στὴς κοιλίης τους, γιατί ἀπ' τὸν ἰδῶτα τῆς ἡδονῆς, εἶχε ξεβάψει τὴ νύχτα ἡ ζώνη τῆς Φί-λου-ντό.

Ἐταί ὁ Χαγκ-Σου ἔμαθε τὴν καταγερασία. Κι' ὁ θυμὸς του ἦταν μεγάλος. Ἡπες νὰ κρεμῶσουν τοὺς ἐπὶ τὸν κολόμενον μὲ τοὺς μενεξεδένιοις λέκτες, νὰ φυλακίσουν τοὺς ἄλλους καὶ νὰ κλείσουν τὸ μοναστήρι.

Μονάχα στὸν ἀμούστακο καλόγερο μὲ τὰ τριανταφυλλένια σημάδια χ' ἦρε σὲ τὴ ζωὴ, γιατί ἡ Φί-λου-ντό τὸν παρεκάλει νὰ τῆς τινε δώσει σκεῖδο τῆς.

Οἱ διάτες του ἔγιναν ὅλες. Μὰ οἱ στείρες γυναῖκες τοῦ τόπου ἐκλαμναν πικρὰ γιὰ τὸ κλείσιμο τοῦ μοναστηριοῦ.

Μετάφρασις ΝΟΒΕΛΛΙ

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ὁ ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΙΣΤΟΥ

Τὰκ! τὰκ! — Ποιὸς κρούει τὴ θύρα τόσο θασοστός; — Κάποιος πού γιὰ τὸν πόλεμο ῥογά εἶχε φῦνη. Τὰκ! τὰκ! — Ἀνοιξε μῆνα, κ' εἶνε ὁ γιός σου αὐτός.

Ἡ μῆνα τοιμογόννη γιὰ ἴδως ἀνοίγει διπλάτη καὶ τὴ θύρα καὶ τὴν ἀγκαλιά καὶ μὸς ἅπ' τὴ λαχτάρα πού γινάει τὴν πνίγει, κ' ἀνάμει' ἀπὸ γέλια, δάκρυα καὶ φιλιά, κινετοκοῦν τὰ λόγια τῆς μῆας, κορμένα, μὲ βιοτική καὶ μὲ τοιμωμένη λαλιὰ.

Τὸσο εἶπε κλάμει ἡ δίστηχη, τόσο γιὰ σένα, λεβέντη στρατοκόπη, πού τὴν ὄσων αὐτῆ τὰ γέλιοι τῆς τῆς φρονιῶν ὡς γέλια ζέτα.

Κι' ἐπὶ σὲ βλέπει ἀρότητα, ὡς νὰ ζήτητὸ σκορπισμένο τὸ τῆς νὰ περιμείνῃ κ' ἐπὶ σὲν ἀγκαλιὰ τῆς σὲ σφιχτοκοῦται, τὸν ἔσχομο σου δὲν μπορεῖ νὰ τὸν πιστέμῃ.

Ἐπιτιμωμένη μῆνα! μὲ τὰ χεῖλῃ ἀγνὰ γέλιοις, διαλογοῖσθαι, φίλησ' ἀκούα, καὶ διώξτε ἀπὸ τὸ νοῦ σου τὸ βαρὸν βραχιά, πού ἐρχόνταν κἄθε νύχτα σὸν ἀγροῦ σου στοδίμου. Μὴν φάγησι λόγια νύχτης, πνίξει τὴ λαλιὰ, φίλησε μῆνα, μέτωπο, μῆρο, στομά.

Ταχιά, μόλις ἐστῆσῃ, θά τὰ μῆν πλεῖα τὰ δάκρυα, τὴς τρομαρῆ καὶ τὰ τῆματά σου στῶς ἄριους' τῶς ἀγκλιαισα, φίλη.

Ἡ μακρονῆ λαχτάρα σου νὰ τὴν κοῦτά σου. Τὰ μάτια πῶς κωροῦνται, ὦ! πῶς τὴ θεωρεῖ τὴ λοκαμένη ὄμη του! τὰ γονάτια σου

τρέμουν! κἄθε μῆνα' μῆνα δὲν μπορεῖ νὰ τὴ σηκώσῃ τὴ γοῶν σου, εἶνε μεγάλη καὶ θέλει ὅλη μωγιὰ νὰ τὴ χωρῇ.

Νὰν νὰ τὸν ξαναγνήσῃς ἀπὸν ἐπῆ.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕ ΣΤΡΟΦΕΣ

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟΝ ΕΠΑΧΤΟ

Στὴν νερατιά τὴν ἀνθιμωμένη περῶσαμε καναβοιά κ' ἐχόμεν κούνα κρεμασμένη κίτρω ἅπ' τὰ ἀλάτνιατα κλαδιὰ. Τρελλά πού καίτουμε! Ἡ κοιλὴ σου δὲν καταβίνει καὶ κοῦνδ, τόσο πού οἱ γόρες τῆς κρητῆσου! — κλωστοπατοῦν τὸν οὐρανό. Κι' ἀπὸ τὸ μεσοράνημά τῆς μὲ ραίνουν καὶ μὲ ἀπομυθεῖν βροχὴ καὶ τὰ ξεροπνιγὰ τῆς βροχὴ καὶ τ' ἀνθή πού μαδοῦν.

Μὲ κοῦα σεμνότητι καὶ χάρι μῆκτες στήν ἐκκλησιὰ οἶγο, ἄηρος κεράμι ἅπ' τὸ παγκό. καὶ τ' ἀναφει στὴν Παναγιά! Μὲ κοῦα ὁλοεβαστῆ ἡσυχία τριβήχτικες σὲ μιά γωνιά καὶ βοηθήσῃ τὴ λειτουργία μὲ τὴν ἀγνὴ σου καρδενιά! Μὲ κοῦα ἀνυπόκοιτο κορμῆ στὴ Ζωοδόγῃ ἑμπρός Πηγῇ τὸ βλέμμα σου μὲ βλέπει τ' ἄγιο καὶ τὴν ἀγάπη ὀμοιοῦει... Γ. ΑΘΑΝΑΣ

ΔΥΟ ΦΩΤΙΕΣ

Κλειστός μὲς τὸ σκοτάδι τὸ φτοχὸ τὸ χῶμα μου σὸ τῆμα μῆς πυρωτοῦ, γιατί ψυτὰ πολλὸ ὁ βορρᾶς... Μοῦ τὸν ἔκαμο τὴ φρονιά σίγειν τὴν ἄλλη πού μ' ἀναφει σὸν... καὶ δὲν ἀφίει... νὰ τοῖσωσ κοῦα ἅπ' τῆς δύο φωτιῆς στὰ στήθη μου ἀνάβει καὶ δὲ σβῆνει... Σμύρινη Ἀμῆτη. Μανουκιόφθαλο

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΑΓΑΠΕΣ
ΕΞΥ ΚΙ' ΕΓΩ
Τοῦ Paul G6rally

Ζηλεύω. Βρίσκεσαι κει κάτω στήν ἔξοχῃ, κ' ἐγὼ εἶμαι ἔδῶ, ὀλομοραχὸς! Τὸ ξέρω, περὶ ἡς τῆς ὥρας σου με συγγενεῖς σου, οἱ ὄποιοι δὲν σου εἶνε πολὺ εὐχαριστοί. Κι' ὁμως Ζηλεύω ἀκόμα, Ζηλεύω πού περὶ νὰς ἐκεῖ κατου αὐτὸν τὸ μῆνο... Θάσαι ξετρελλομένη μὲ τὸν καθάριον οὐρανό τῆς ἔξοχῆς, καὶ θά ξεγᾶς πῶς μ' ἀγαπᾷς... Ἐγὼ σὲ συλλογιόμαι ὅλη τὴν ὥρα! Σ' ἀγαπᾷ μὲ τὴν ψυχὴ μεθυομένη ἀπὸ μελαγχολία. Κλαῖω ἀπ' ἀγάπῃ κ' ἀπὸ πλῆξι. Ἡ εἰκόνα σου εἶνε δῶ, μέσα σὸν μυαλό μου: ἡ φαντασία μου σὲ κάνει πολὺ ὀμορφοῦ σήμερα.

Ζηλεύω ὅ, τι καὶ νὰ κάνει, ὅσο μ' ἂν δὲν τὸ θέλω. Ὁ καιρὸς εἶνε γλυκὰ ζεστός ἐδῶ σὸν Παρίσι. Κι' ἐγὼ εἶμαι μακιστομένος καὶ γροφῶ σ' ἔσωνα, σ' ἐόσων, ἀκριβῆ μου, πού εἶσαι κει κάτω καὶ ἀποκομμένος τὴν ἔξοχῃ, καὶ σ' ἀπολαμβάνει ἡ ἔξοχῃ... Ὅ ἀ φορῆς ἐξέως ἄλλο ἐκεῖνο τὸ μεγάλο καπέλο, ἀπὸ ξανθὴ νύχτα, πού ἀφίει ἐδῶ κ' ἐκεῖ νὰ γλυστεροῖν μικρὰς ἀχτιδὲς τοῦ ἡλιου σὸν πρόσωπό σου.

Μέσα στὴ χαρὰ τῆς φτώσεως, θὰ μὲ ξεγᾶς ἐμένα! Κι' ἐγὼ σὲ φρονιζόμαι ὀμορφοῦ, ἐπιτιμωμένη... Ἀ, θὰ κινῶμαι ἀπὸ τὴ φουκαῖα μου! Γιὰ τὴν φωνῆς ἀπὸ κοντὰ μου, τόσο πού μου εἶσα πὸ ἀπαραίτητη ἅπὸ καθεῖ ἀλλή φωνά; Ποτὲ δὲν σ' ἀγαπῶ ὅσο οὕτῃ τὴ στιγμή. Αὐτὴ ἡ βαρεία καὶ γλυκὴ ἀπόστασις μὲ φρονιζεῖ. Τέχω μαζί σου, ὑποφώρον καὶ θάθελα νὰ ὑποφώρῃς καὶ σὺ τὸ ἴδιο. Εἶνε κοντὰς ἀντὶ: οἱ σκέψεις μου, μὰ πῶς τὸ θέλεις; σ' ἀγαπᾷ τόσο!

Ἡθελὰ νὰ μ' ἐπιτιμῆς τόσο, ὡστε ν' ἀπαρητῆς τὴν ἔξοχῃ γιὰ χαρὶ μου... Καί, νὰ σὺ πῶν τὴν ἀλήθεια, θάθελα ἔνας μικρὸς πονοκέφαλος; νὰ σὲ κλείσῃ μιά μέρα στήν καρμπούλα σου, γιὰ ν' ἀναγκασθῆς ἐταί νὰ συλλογιόσαι ἀποικειοτικόξ ἐμένα. Ἐλεῖς; εἶ; Μὴ γελοῦς, σὲ παρακαλῶ, γιατί μὲ νευριάζεις.

Τὸ ξέρω, εἶσαι πολὺ γκρινιῶρης, ἀπατητικὸς καὶ παράξενος. Δὲν μὲνω ποτε ἱκανοποιημένος, Ζηλεύω, εἶμαι δυστυχισμένος μὲ μιά λέξι. καὶ συχνὰ ζητῶ ἀφορμὴν γιὰ μαλλωμάτα δὲως αὐτό. Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ τόσο ἀσχημα εἶνε γιατί σ' ἀγαπῶ ὑπερβολικά. Σὲ καταδιώκω, σ' ἐνοχλοῦ, σὲ μαλλώνω... Ὅ ἔσων πού εὐτυχισμένη, κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἂν δὲν ἦσων τὸ πᾶν γιὰ μένα στὸν κόσμὸ κ' ἂν αὐτός ὁ πόρνος ἔρως μου δὲν ἦτον ἡ μόνη ἀμασολήσις μου.

Τὶ μεγάλα λόγια πού λές! Αἰώνια, μέχρι τάφου... Ναι, αὐτὰ τὰ λόγια, αὐτὰ τὰ ἀνόητα λόγια πρέπει νὰ μού τὰ λές καὶ νὰ μού τὰ εἰναλῆδες διαρχῶς! Νὰ χωριστοῦμε! Ἐμῆς!.. Τὶ εἶπες; Μπορεῖ νὰ χωριστοῦμε; Αὐτὸ σὺ φαίνεσαι ἀράναστο, τερατόξες... Ὁ! ξαναπῆς τό. Ἐχω τόση ἀνάγκη νᾶμαι βέβαιος γιὰ τὴν οὐλονότητα τοῦ ἐρωτός σου... Κι' ὁμως, ὅταν ἕνας φίλος μού λέγῃ: «Βροῖες εἶ τῆλος τὸ ταῖρι σου. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶνε πλασμένη, λές, γιὰ σένα. Τὶ παρανομοῖσαι; Ἐδύγισμένος πού θὰ περάσῃ ἡ ζωὴ σου μ' αὐτόν τὸν μοναδικὸν ἐρωτῆ. Ὅ μὲν εἶναι πᾶντα π. στοί κ' ἀφωτισμένοι, γιατί μοῖστε πλορημένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον! — ὅταν μού τὰ λέη αὐτὸ, εἶ νὰ σὺ σὸ; τοῖσὼ; ν' ἀσογητιώσῃμαι λιγάκι.

Ἄγαπῃ, ἐξήγησέ μου γιατί λές: «τὸ πιάνο μ' ο, ν, τὰ λουλούδια μ' ο, ν, καὶ «τὰ βιβλία μ' ο, ν, ὁ σκύλλος σ' ο, ν... γιατί συχνὰ σ' ἀκούω νὰ λές: «αὐτὸ τ' ἀγόρασα μὲ δικὴ κ' ο, ν, λεπτὰ;» Ὅ, τι εἶνε δικό μου, εἶνε καὶ δικό σου. Γιὰ τὶ νὰ μῆς χωρίζουν ὁ λέξεις; Δὲν θάταν καλλίτερα ὁ λές: «τὸ πιάνο, τὰ βιβλία, καί: «τὰ λουλούδια μας;»

Ἄγακιδονται ἕνας ἀνδρας καὶ μιά γυναῖκα, στήν ἀρχὴ γιὰ νὰ καίξουν ἡ ἅπὸ περιεργεῖο, ἐπειδὴ νόμος ὁ καθένος πῶς διάφωσε μέσα σὲ μιά ματιὰ τοῦ ἄλλου ὅτι μπορεῖ κἄνι νὰ ἐπιλέγῃ. Κι' ἐπειτα, ἐπειδὴ ὁ καθένος ἀγαπᾷται πολὺ τὸν ἑαυτοῦ του, ἂν καταλάβῃ νὰ τὸν ἀγοπή μιά γυναῖκα, ἀρχίζη ν' ἀγαπᾷ κ' αὐτὸς τὴ γυναῖκα ἀπὸ σὸμπατος γούστου, ἀπὸ ἐγωισμό, ἀπὸ φιλοπνία. Κι' ἀρχίζουν νὰ συνεννοοῦνται μὲ τὰ βλέμματα, κ' ἀρχίζουν ν' ἀνταλλάσσουν ἐκείνες τῆς μικροῦλες κ' αἰωόντες ἐρωτικῆς λέξεις. Ὅταν πούν γιὰ πολὸν καιρὸ μὲ εἰλικρίνεια τὴ λέξι «σ' ἀγαπᾷ», ὕστερα ἀρχίζουν νὰ τῆς λένε δίχως νὰ θυμοῦνται τὴ σημασία τῆς, ἀπὸ συνήθειο. Καὶ τότε, Θεὸς μου, ἐξακολουθοῦν ν' ἀγακιδῶνται ἀπλῶς γιατί ἔχουν κἄμει τὴν ἀρχῇ.

Μετάφρασις ΕΣΠΕΡΟΥ

ΑΙ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ
ΜΙΑΣ ΟΡΦΑΝΗΣ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΣΑΡΚΟΣ ΕΝ ΜΕΣΑΙΣ ΑΘΗΝΑΙΣ.—ΟΙ ΕΚΜΑΥΛΙΣΤΑΙ ΤΩΝ ΑΘΩΝΩΝ ΚΟΡΙΤΙΩΝ.—ΕΚΒΙΑΣΜΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΠΑΛΛΗΝΕΙΣ.—ΕΝΑΣ ΑΠΑΧΗΣ ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΑΤΙΜΙΑΣ.

ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

(Συνέχεια 3η)
Ὁ κύρ Βασίλης γυρίσε ἀπότομα. Κι' ἐστρε-μολιωσε κ' ἐκινετοῦσε βλέποντας νὰ ξεπετά-γεται μπροστά του ἕνα ὑποκείμενο, τοῦ ὀπουοῦ ὀμοιωμένος ἡ ἐξωτερικὴ ἔμφανσις δὲν ἦταν καθόλου κατησχυαστικῇ.

Ὁ λαποδύτης εἶχε ἀκούσει ὅλη τὴ συνομιλία του νοικοκύρη μὲ τὴν δυστυχισμένη Κούλα κ' ἀπέφασε σὲ νὰ τὴν προστατεύη ὅπως μποροῦσε. Ἡ αὐτὸ ξετρώπικος ἅπ' τὸ κρεβάτι, καὶ τῶρα μ' ἕνα κοφτερο μαχαίρι («τὴ διμούτσηση») λέω! σὸ δεξὶ χεῖρ ἔξαφανερῶτικα πῆρες σὸν νοικοκύρη, ἀνασηκωνοντας κατά τὸν βλάμικον τροπον τὸ δεξι ὄμο του, σκῦβοντας τὸ κεφάλι, μὲ τὸ ἀριστερο χεῖρ στήν κωφὴν τσεπη του τρεῖς πανταλοῦνιου του καὶ μ' ἕνα πειραχτικὸ χονχοῦλο σὸ στομά. Καὶ τὸν ἐκτύπησε θαρρολο, κατᾶματα.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του ὁ κύρ Βασίλης εἶλατοται πού δὲν εἶχε περισσοφο μαζί του. Βρισκόταν σ' ἕνα παρτιμένο κλειστό, ὅπου καὶ νὰ φωνάζη βοήθεια κανεὶς δὲ θά τὸν ἀκούει. Κι' ἦταν στὴν ἀπόλυτη διάθεσι ἐνὸς ἀπάχη Φιανερὸ τὸ κεφάλι.

— Ἤ; τί εἶνε;... Ποιὸς εἶσαι;... τί θέλεις;... πῶς βρέθηκες ἐδῶ; ἐτραυλλοῦς ὁ νοικοκύρης; καὶ καθὼς; ἔλεγε αὐτὰ, ὑποχωροῦσε σιγά σιγά πρὸς τὴν πόρτα.

— Ἄν κάνῃς ἕνα βήμα ἀκόμα πρὸς τὰ πίσω—εἶλας ὁ ἀπάχης—ἐγὼ ὁ Σιδῆρης τῆς Μανταίναις, πού με παρασκευάζουν Μανταρίνια, λαποδύτης φωτογραφημένος τὸ ἐπάγγελμα γιὰ νὰ ξεφύγῃ... ἂν κάνῃς ἕνα βήμα ἀκόμα πρὸς τὰ πίσω, θά σ' ἀνοίξω ἕνα φεγγίτη σὸν στήθον γιὰ ν' ἀερίζονται τὰ περιόνια σου... Ἀκουσα;

Ὁ κύρ Βασίλης ἐσχυσε τὸ κεφάλι κ' εἶμεν ἀκίνητος γιὰ νὰ δεῖξῃ ὅτι παραδίδεται στὴ διάθεσὶ του.

— Ἐταί μπράβο, γουστὸ μου ἀνθρώπε! ἔλα κρεῖ τὸ Μανταρίνι. Κάτσε τῶρα ὅπου θέλεις ἄνευ μωδῶν στενωχωρῶν, σὸ σὸν σῆνι σου, περικαλῶ, καὶ τέντω ταψιά σου, γιὰ νὰ ξεγγι-ποῦμε στακιάται σὸν ἀντροῦ ποῦμασε...

Μουδιωμένο; ἅπ' τὸ φορὸ του ὁ κύρ Βασίλης, ἐκατόλαρε ἀμέσως ὅτι, ἂν ἤθελε νὰ γλυ-τώσῃ τὴ ζωὴ του, δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος παρα νὰ ὑπακούσῃ σὸν λαποδύτη. Ἐκατοσε λοιπὸν σὲ μιά κρεῖκα καὶ περιμενε. Ὁ Σιδῆρης ὁ ἐπιλεγόμενος Μανταρίνις (τοῦ εἶταν κολλῆσαι αὐτὸ τὸ παρασησούκι, γιατί, ὀσάκις ἐβλάγτανε κ' ἐρχόνταν σ' εὐθύνια, συνήθιζε νὰ φωνάζῃ: «Ἐ σὲ μαντᾶρα πᾶματα!») ἔκατος βίβασι του κ' ἐπαίξε τὸν δάκτυλο τὸ δικαιομαχαίρι, τοῦ ὀπουοῦ ἡ θεὰ ἔκανε τὸν ἐκβιαστικῆ οικονομικοῦρη ν' ἀνατριχιάξῃ. Καὶ μὲ τὴν ἡσυχὴ κοροιδεύτικῃ φωνῇ του ἀρχισε:

— Ἄνευ ὀσῶν, κύριος, θά ξεαναγινόμασε πὶε κακὸ παιδί, ὅπως ἦμαγε προτοῦ νὰ μὲ τω-μπήσῃουν στρατιωτῆ, βέβαια... Πρὸ τρία χροῶνα ἐγὼ πού με βλέπεις ἦμαγε διαβότικες πορτοφολιῆξῆς καὶ τὸν πολτρωτό μου φιγουράριξε σ' ὅλα τὰ τμήματά... Ἀμὰν! μεγαλεία!... Καὶ τῶρα πού ἀπολύθηκα, ἐνεκα ἡ ἀκρίβεια τῆς ζωῆς καὶ πού δὲν ὑπῆρχουνε δουλειεῖς στήν πόλι, εἶνε καὶ νὰ κἄνῃς μωρὸ ἀδερφοῦ! θὰ ξεπαρ-χιάξῃ τὴν χαλιὰ μου τέγνη... Φαίνεσται ὅμως πῶς ἡ τῆχη δὲν τὸδέλεσ αὐτὸ καὶ μ' ἐξορισε δῶ μέσα, γιὰ ν' ἀκούσῃ καὶ νὰ δῶ τὴν ἀφενταῖ σου, πῶς πρὸστυχῶς ἐφέρθῃκες σ' ἕνα φτωχὸ κορίτσι... Ντροπῇ σου, καμῆνε! Μ' ἀκούε;

Ὁ κύρ Βασίλης, θέλοντας νὰ ἰδῇ πού θά κατέληγε κείνος ὁ παράξενος ἀνθρώπος, βιάσθηκε ν' ἀπαντήσῃ: — Ναι! ναί!

— Τὸ λοιπὸν, ξανάρχισε ὁ Μανταρίνις, τὴν ὥρα πού πολέμαγε νὰ ξεμαυλιση αὐτὸ τίμο κορίτσι, θυμήθηκα πῶς γὰ μὲν πρὸ τὸ στρα-τιωτικὸ ἦμαγε κακὸς κολίτης, σὸν στρατό ὅμως ἔγινε καλὸς στρατιωτῆς καὶ τίμος ἀν-θρώπος. Γιὰ δαυτὸ αὐτὸ τὸ παράσημο [κ' ἐβγαλε ἅπ' τὴν τσεπη του γυλέκο του ἕνα με-τάλλιο ἀνδρείας σου] τοῦ εἶχε ἀνακαμῆ μαζί με ἄλλους ἰδοχτῆρος ὁ Βασίλης κέρσει τὸ-νοῦν καιρὸ μετὰ τὴ μεγάλη μάχη τοῦ Δουρ-λαιού], τὸ βλέπει; αὐτὸ τὸ παράσημο πού γυρεκόμασε νὰν τὸ φορῶσο γιατί καταλάβαινα

πῶς δὲν ἦταν ἀξιοῦς του, τῶρα τὸ ξεανακρεμάω σὸν στήθον μου, γιατί αὐτὴ τὴ στιγμή θά κἄνω μιά καλὴ πράξι.

Ἐκάρφωσε πραγματι τὸν μετάλλιο του στὴ χοντρή μπελέ φανέλα μὲ τὸν ψηλὸν γυακὸ σπυ φοροῦσε μέσα ἀπὸ τὸ γυλέκο του καὶ ξεανα-πλινοντας τὸν κοροιδευτικὸ τόνο του, ἐπρό-σθεσε:

— Τὸ λοιπὸν, ἀδερφοῦ, ἕνα κ' ἕνα κἄνουν ὀδο: Αὐτὴ τὴ στιγμή θά κἄτσης νὰ μού γρά-ψῃς μιά ἀπόδειξιν καὶ μέσα θά λές πῶς ὅλα τὰ γούκα μ' ὀμα τὸ δαναϊκὰ πού σου χροῶστα-γε ἡ μητέρα του κοριτοῦ, σὸν τὰ ἐξώφλησε οὕα πᾶν νὰ πεθάνῃ... Ἀκουσα; ἴσο...

Καὶ πᾶνοιται τὸ μαχαίρι, ἐξορωσε τὰ φροῖδια, γιὰ βοήθεια.

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ

Περδίκω μ' πλί μ' Κα' τ' τώλεγα ιγώ, ούρέ ματάκια μ', πώς όπ' αὐτίν' ή καταραμέν' ή διπλωματία είναι π' θά φαη του μάτ'; Για, π' μ'ας τώφαί κι μ'ας χαντάκουσι ή γρουσοῦζα κακό χρόνο νάχρ.

Είχαμιν στρατό λιεβεντιά, π' δέν τούν ελι κάνα άλλο κράτουν τ' κόσμον, είχαμιν ίβζουνάκια μεγαλείου όπ' σκιεφαλουγαν σιά κατσάβροχα σιν κατοίκια, είχαμιν κανόνια όπ' ούλου κι μπουσοτά δέκα χρουνάκια τώρα πάανιν. Κι' ούλ' αὐτινα, ούρή καλιακούδα, στάχτ' κι κουρνιαχτός γίνκαν μέσα σι δέκα μέσε. Κι γιατί άν αγο π'α; "Ενεκα ή άπλή διπλωματία τ' κ'ρ Γούνορ' π'ούεινε κτός σάν τ'ά σέσκιλ.

Να λιέμε όμους κι τ' μαύρ' αλήθεια φταίνε λιγάκι σ' αὐτήν τ' δλεια κι' οί προυκουμέν' οί συμμάχοι μας.

Γιατι μαθές σύμμαχος δός μας κι' όχτρος τς Τουρκίας ό; τ'ά προυπέ ού Γαλέους κι βίρα κανόνια κ' άρεόπλανα κι πυρομαχια στουν Κεμάλη. Σύμμαχος κι' ού Ιταλους κι βίρα συμμαχίες κι ντεμενάδες κι άποστουλέσ σιν "Αγγουρα.

"Όσου για τούν "Υγγέζου, βάλε τ'ρήγαν' κι' αὐτνού. Δέν άποστηρίξε μέν τούν Κεμάλη, δέν άποστηρίξε όμους ούειδι κι μ'ας παρα μαναχά στου χαρτί.

— Δό μας πυρομαχια νά πουλιεμήσε, ούρέ μ'ά ντίαρ.

— Πυρομαχια νιέ έκει, όμους ειστι ού γυναιότερους στρατό; τ' κόσι.

— Φχαριτωίόμασι. Δό μας τουλάτιστον κάνα δάνειου.

— Δάνειου ντέν έκει, θά σ'ας ύπεστηρίξου όμους σ' "Αγιάσεφ'.

Μ' άλλα λόγια ζήσι μαφες μ' να φ'ας τρι-φύλλ' κι' άερα φροσκουν.

Σύμμαχ' να σ' πετύχνε νιά βουλά! Πάρ' τούν έναν β'ρα τούν άλλουν.

Μ'ας άφκαν στόν έλιεον τ' Θεού κι τ' κ'ρ Γούναρη κι έσο' ήσαν τ'ά πράγματα νιά χαρα κι τρείς τρουμάρες για ούλονός.

Γιατι έπαθαμιν έμεις ό,τι έπαθαμιν, έγνοια σ' όμιος κι' αὐτίν' θ'ά θασοπαούν όπους τς ά-ξ'ς'. Γιατι μαθές τώρα π' τού π'ηρ' άπάνε τ' ό Κεμάλς πο ός τούν ραστάει; Κάνε μοναχά νιά ψύχα άίπουμονη κι θ'ά ιδής τς Φραντσέ-ζους να φεύγε σ'α γαλιά όπ' τ' Συρία, κι τς φίλους μας τς Ιταλιάνους νά φουρτώνε στουν κόκουρα ούλες τς ζώνες τς λιφρουής κι' ού-λες τς οικονομικές συνφουνίες πούχαν κ'αν' μί τούν Τουρκου. Κι' άν π'ης κι για τούν "Υγγέζου, άν δέν μ'ας άφήσ' να πουόμε σιν Κου-σταντινούπολ' μάειδε κι' αὐτός θ'ά καλονπεράσ' κεί σ'ά π'ερα.

Ιγώ ού μαύρους, πασκίζοντας να ξεπερε-τήσου του κατά δ'ναμι τν κατακαυμέν' τν πατρίδα, π'ηγα προυπέ κι' έκανα ένα διπλω-ματικό διαβ'μα στουν πουρτιέρ' τς "Αγγλικίας πρεσβείας, άπ' έχμε φιλιές κι κάπ' κι πού τσοῦζουμε κάνα ούζάκι άντάμα.

— Γκόντ μ'άτ' κι γκόντ άφιρουν, ούρέ, τ' λιέου. Τ' μάτα άπ' τν Πόλη;

— Σκούρα! μ' λιέει. Γκόντέμ!

— "Αμ τώρα του κατάλαβες πώς εινε σκού-ρα; Φόντες στάλιεγα ιγώ νιά βουλά κι' έναν κ'αρδ π'ός οί Ρουμηοί δ'ε μπορούν να που-λιεμ'ιν σ'α γουμάρια έναν ίώνα κι σεις να κά-θισι τ'ώνα πουδάρ' άπάν' σ' άλλου κι να κα-πνίζετε τν τσιμποῦκα σας, ή άφιντιά σ' που-γέλαγισ κ'άτ' άπ' τ'ά μουστάκια π' δέν έχς. Τώ-ρα κάτσε ν'άν τ' έμπλέξετε μανοχοί σας.

— Πώς ν'άν τ' έμπλέζουμε;

— "Όπως καταλαβαίνετε. "Ιμετς οί βλάχοι όπους λάχει, λιέει μ'νια παροιμία. Κάπους θ'ά βροῦμ τρόπου νά διορθώσε τν κατάστασ'. "Ισεις όμους άμα σ'ας π'άρ' μπλοστή ού Κε-μάλς άπ' τν Πόλ' κι κατέβνε παρακατούλια ός τς "Ινδ'ιγες οί Μπουλεβ'τικοί, χαίρετα μ' τούν κλάτανου κίτρομάρ'α σ'α μπατζάκιασας.

Ού πουρτιέρες ακούγοντας αὐτίνα τούν π'ηγι-ριπιτι κι μ'όδουσε του λόγου τ' π'ός θ'ά π'ηγ ν'άν τ' άνοφέρ' ούλα στουν πρεσβευτή για να λάβνε τ'ά μέτρα τς.

Ταῦτα κι μένου

Μήτρος Κουρνόγας

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ

"Υπάγας προεχθεσινός έν τ'ω καφενεί του Στάδεως όπου καφέσ έρα κεινός και ύδαρ πηγαδιος, τ'ό ποιον χάριν τ'ων έσθομαχίων, ενέρην παρεμβιπόνδως και έν δ'φ Καραγκοζ'η όκου ό Χινζηραβ'της δερόμενος δεόντως κλοίει και οϊμώζει, τ'ό ποιον

πρός μέγαν τέλψιν τ'ων ακροατηρίων. "Εκείσε γούν ενδάμωσον δλωσ έξαπίνης κοκοτιδιόν τι θνησκον κίλαι ποτέ εξ πείτης τανύν δ'ε χάριν τοις νεοπλουσίας γεγνουία μέγαν και τρυνή κερία, τ'ό ποιον

μετά καλσών μεταξίνων και άνεπ μαγκιών. Τροποειδώς όθεν τάκτην διπλωρασάμενος και κουβενδοῦλαν άνειώξαι βουλησάμενος, ούτη ή κατσορίς κυτούσα με περιφρονοιειδώς μοι έλεξε κατσοιούτως και άναιδώς ήφησόν με ήσυχον ό γέρο ήγουν ούκ με ξεύρεις ούκ σ'ε ξεύρω ός φασί και τ'ό γνωσθούν τραγώδιον, έν άλλαις λέξαις έπαρε πόδιον.

"Επι τούτοις στροφαις: δρομαλέως ίνα μή τι χειρον πεπονθώς ματαίως έμεμ'ηρίζον καθ' όδδον τί σου ελ'ιν δ'π'ά τ'ά θήλεα του διαβόλου, δηλονότι έμπλεα άχαριστίας και δόλον, Κ'αι γ'όρ έχονδ'α σε άνάγκην τινάν σοι προσκοιτώνδαι έρων άγών και σοι φι'ωσι τ'ό χεριον, άλλ' εϋθ'ης ός άπλώσουν άλλαχού τόν έοπ'ών τραχανά, σοι κόπτουν τόν β'ηξ με τ'ό μαχαίριον, τ'ό ποιον

κατάρα και άνάθημα έπι φύλλον τ'ό γυναικειον.

Ο "Αγκαθ'άγγελος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ

"Αξιωμαγαριστον μητρον μου. "Ενθυμ'ασε άπαξ βολ'αν ύπέρσι δπου σ'υ έγρα-πτον ότη έτσσκόθικα με τούτω τ'ό μουροχούτη τ'ην άνερ που' ενεκε κάπη νύφη που τ'ηνε όμηλουσ' "Εβονθ'λο, Αιωνήα κάπος έστο τέλος πάντου. Τ'ό λεπόν τ'ην άπρασμαίνι βδομάς έμαλυοτραβιχτάκαμαι διά δεπτέρας φοράς, περι άπ'η τ'ην καταραμένι νύφι, τ'ό όπ'ηον κακό χρόν'ο νάχι ή γρουσοῦζα.

Καθ'ότη ένα μεσημβ'όηαν, μπένι ό σ'ύζηξ μου σ'ά άμέγαρόν μας με τ'ό έμφημερις σ'ά χαί-ρη και ίτανε κλαμ'οίς και περιόλυφ.

- Τ'η έχεις; του λέο.
- Π'άν ή νύφη τ'ης "Εωνίας; μου άπαντ'ά.
- Π'ού πάει; "Υπερήπιτο;
- "Οχι, βρέ χαζοπρωβατήνα, μου κάνει.

Χάθηκε.

- Διαδ'ις άπέθνηξαι; τόν άρότηξον.
- "Οχι.
- "Αμ δ'ά;
- Κάσικαι.
- Π'ός τ'ην έκαψες;
- "Ο Κεμάλς.
- Και τ'η νταλαβ'όρηα ειχε μετ'ά τόν Κεμά-λυ ή νύφη σου.
- Ποιά νύφη μου, μορ'ε μοσ'φω; μου λέει άγριεμαίγος.
- Αὐτή τ'η; "Εωνίας, που λές...
- Μορ'αι άκόμα δέν τ'ό π'ερες γ'άβω; Για τ'ύ Σμύρνη σου λέω!...
- Μ'π'ά! Και που ίθελες να ξερο εγ'ω τ'ην τουρκικη γ'λόσσα για να καταλλάβο π'ός ή Σμύρνη όρελειτε νύφι τ'ης "Εωνίας τουρκιέξι; "Αν μου τ'όλαιγες γ'αλέηκα θ'αν τ'ό καταλάβνε. Και σ'ε περηκαλό να μη βρίζεις, γιατί θ'ά σου βγ'άλο τ'ά μάτηα.

Κη άπ' άπ'η τ'η κουβέντα άρπαχτικάμαι μαλιά και μαλιά. Μου ξερίζοσαι άφ'ουθ'νος ένα κοτσ'όδη, άλλα του γραντζ'ουσια κι' εγ'ό τ'ά μούτρα μετ'ά νύχια μου, τ'ό όπ'ηον για τ'άφτο δέν τ'ά κόζο π'ατές. Και σ'άλα με ύγοίαν έρωσο και έφδαμ'όνοι ή κόρον τ'ών όφθαλμ'ών σου

Μανδ'α ΓΑΡΕΜΦΥΛΛΑ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ

ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΣΜΥΡΝΗ

"Ωκού! σερνταδες και καῦμοι και π'ίρες κι' άναστεναμοί...

"Ηθελα να σου περιγράψω και τούτη τ'η βδομάδα καμιά σαχλαμ-πούχλο, για να γελάσεσ χα-ριέντως, ρε Μανι'ω χαριτω-μένη και περισπούδαχτη. Μ'ά εινε μέρες για να γε-λάς, σ'ε π'οικαλώ, τ'ώρα ή για να κλοίς κρουνηδόν και προτροπαδην, ρε σεβ-γ'ταλού;

Β'άλε σφρ'γίδα τ'ό λοι-πόν σ'ά γελόντα χείλια σου—κακούργα μ' έσφα-ξες!—κι' άκου ν' ακούσεσ τ'ό μακελλειδ που γίνηκε σ'ην άτυχη τ'η Σμύρνη, ν' άνατριχιάση ή πέτσα σου, ρε ευάιστητη. Ραίξεται ή κορδια τ' άνθρώπου ένδο-μύχως, ν'άν τ'ά σκεπ'η μο-νάχο...

— Τ'ό σ'ήμερον δέν ύπόρ-χει κ'ειά Σμύρνη! σου λένε οί π'ρόσφυγοι.

"Επεσε ό άτιμος ό "Αγορηγός μέσε, σ'ά σκυλλος λυσσασμένος, και τ'άσαξε ούλα γ'ης Μαδιάρ, ό τίγριτας! Χριστιανικό κουνοῦσι ζωντανό δέν άπόμεινε, να φινταστ'ης, και λι-θον έπι λίθον δέν άφηκε όρθ'ό ό πιστος!

Λεπίδι, γιαταγ'άν, Ισόβια, ντουσέκι, πολυ-βόλο, κανόνι, όβ'ιδι, πετρέλαιο, μπενζ'ινα, φω-τιά, θ'άλασσο, ούλα τ'ά στοιχεια τ'ης φύσις, έπιστοράτεψε ν'ά να ξεπατώση μεχ'ρι τριχός Ρωμηους κι' "Αρμ'ηδες.

Και ούτω π'ός όπ' τ'ην ώραί μας Σμύρνη, τ'ό καμ'ορι τ'ης Ρωμηοσύνης, μονάχα τ'ά ντου-β'όρια μείνανε, ρε παυσόλυπη.

Χλ'ιψι και π'νθον, ερήμωσι και κ'ρ'ο και π'εϊνα κατου κ'ει, όπως τ'ό διαλαμβ'άνει κι' ή Χρηστομάθεια.

Λέγαμε κι' έμεις κεραμιδαρειδ'ό και νομίζαμε π'ός κ'άτι λέμε, ρε άθεροστόμη. Τ'ό ποιον και ρημαδιό ν'άν τ'ό π'ης τ'ό π'ρατροάγουδο που γίνηκε σ'τη Σμύρνη, πάλε λίγο θ'ανά.

Κι' άν ρωτήξεις και περ'ι γυναικειό ζήτημα, αὐτό εινε που τ'ράβ'ηξε τ'η μεγαλήτερη πόσο. Μπαίγανε οί Τσέτηδες μες σ'ά σ'πίτι, άρ'κ'ά-γινανε τ'ης γυναικ'αι και τ'ης παρθ'ένες όμαδόν άπ' τ'ά μαλλιά, τ'ης σέβ'ανε σ'ά γκαλντεριμια μεχ'ρι τουρκικο μαχαλά κι' εκεί άρχίναγε τ'ό πανηγ'όρ.

Οί ξεκουσιμένες οί Σμυρνιές, κι' οί μαυρο-ματοῦσες Μπουνοβαλιές, οί τσαχ'ίνες Μπου-τ'αλιές, κι' οί γαλανομάτες Κορδελλιωτίσες, ούτε ρουθοῦνι δέν άπόμεινε...

"Αχ Σμύρνη μου τα κάλλη σου πόσο ν'άν τ'ά κλάψουμε και πόσο ν'άν τ'ά μοιρολογήσομε!...

Κατ'όρηκα έχ'τε ξεπιτούτου σ'τόν Περαία μ'ήμ'ως και β'ωθ' τ'η γισβουκ'λοῦ μου π'ούχα όντας ήμανε σ'τη Σμύρνη. χ'ρόνια δουλειά αὐτή και μη π'ός κακοφανισό σου, ρε έπίζηλη.

"Αλλά σου ν'ά β'οη; άκρη και τί να πρωτορω-τήξης σ' εκείνο τ'ό προσφυγομάζωμα, που τ'ό γλέπεις μονάχα και σ'ε παίονε τ'ά δ'άκρ'ο!

Είδες πο' για έναν που ζητ'όει πολλα λέμε κοροιδευτικ'ως π'ός αὐτ'ες ζητ'όει τ'η μονα του και τόν πατέρα του; "Ε, να φανταστ'ης π'ός αὐτό τ' άκουσα με τ' αὐτιά μου άκ'ώνα γυναι-κόπαιδο που ζ'ηταγε κ'αίγ'οντας τ'η μάνα του και τόν πατέρα του.

— Π'ού τ'ους εχ'ασες, ρε ήβ'ερο; τ'ό ρώτηξα:

— Τρέχαμε μαζ'ι άπ' τ'ην "Αγια Φωτεινή σ'την προκυμαία για να γλυτώσομε και σ'τό δ'ρόμο τ'ους εχ'ασα.

— Σ'ας κυνηγ'αγε οί Τσέτηδες;

— Μ'ήκ'ανε τ'η νύχτα μες, σ'τό σ'πίτι μας.

"Ο ένας έπιασε τ'ην άδρεφή μου, τ'ην έκλεισε σ' ένα δεμάτιο και τ'ην άκουγα που φ'ώναζε και ούρλιαζε. "Υστερα τόν ειδα να βγαίν'η άπ' τ'ό δεμάτιο και κ'ράταγε σ'τό χ'έρι του ένα βυζ'ι της που εσταζε αίμα κι' εκείνος τ'ό ρούφαγε. "Αλλος πελέκησε τόν άδρεφ'ό μου, άλλος τόν π'σπει. "Εμεις έπροσφ'άξαμε και φύγαμε, μα σ'τό δ'ρόμο τ'ους εχ'ασα.

Κι' έχ'ανε μαῦρο δ'άκρ'ο τ'ό κακόμοιρο.

Κι' όλα αὐτά να σκεπ'ης, ρε φιλάνθρωπε, κ'ίτω άπ' τ'η μύτη του σ'τόλου τ'ης πολιτιομέ-νης Εϋρώπης!

"Ε, ρε οίκουμένη μακ'πέσσα κι' άδικη, δέν κ'ρ'βεις τ'ά μούτρα σου άπό ντροπ'ης.

Ο ΒΛΑΜΗΣ